

(Данас, 14. 5. 2011)



Извесна инфериорност италијанских клубова у Европи (ако не рачунамо тријумф Мурињовог Интера), да се објаснити и као последица „калчополија“ - велике афере намештања резултата у Серији А. Јувентус се још није опоравио, а Милан је тек пре неки дан, након седам сушних година успео да освоји „калчо“, и не зато што је најбољи (јер да је толико добар победио би у Лиги шампиона осредњи Тотенхем), већ што је најмање лош.

Италијанска држава је смогла снаге да један Јувентус са традицијом и снагом Ањелија иза себе пошаље у другу лигу, а да Милан - чији је газда нико други до премијер Берлускони казни са минус шест бодова у наредној сезони. Такав расплет у Србији наравно да делује надреално. Односно, „центри моћи“ га не би дозволили.

Али, немојте кривити само Србију. Дух фудбалског јајарлука и јавашлука део је УУ наслеђа. Славко Шајбер (хрватски комунистички кадар) био је председник Фудбалског савеза Југославије 1986. Те године, после скандалозног последњег кола првенства, крцатог смешним намештаљкама, пробао је да уведе ред, али је на крају одлуком Суда удруженог рада, он испао смешан. Добро, и даље постоје теорије да је тада Партизанова победа против Жељезничара на ЈНА 4:0 била чиста као суза, да су други намештали, те да је Партизану враћена титула на суду заслужена. Као што је освојио и наредну на суду јер је тада она била одузета Вардару, пошто је Партизану враћено казних шест бодова мањка без којих је почео сезону. Компликовано?

Све то није одагнало мучнину јер и тада се помињала Италија и чињеница да је Милан (онда не Берлусконијев), због намештања морао да иде у другу лигу. Па и Паоло Роси, највећа звезда Мундијала у Шпанији 1982. (три гола Бразилу Сократеса, Зика и Едера), био је претходно умешан у аферу намештања резултата.

Немамо намеру да правимо додатне алузије на скандалозно финале српског купа између Партизана и Војводине. Хоћемо једино да поновимо како за Србију имају само два рецепта - енглески према хулиганима и италијански према регуларности. И то је то. А тога, другови, нема без оживљавања духа Славка Шајбера. И раскида са духом Суда удруженог рада који нам је неким својим пресудама, не само „фудбалским“, показао да у Србији постоје грађани првог и другог реда. Цецина „наруквица“ (наногица), будите сигурни, ускоро ће постати модни хит код њених обожаватељки, док ће, помало надреално и апсурдно, гуру Војводине Ратко Бутуровић, који као да је изашао из неког филма Тима Бартонa о Бетмену, са својим стајлингом и одлукама, постати симбол отпора неправди. Немојте потценти размишљања обичних грађана (наравно, не и обичних навијача Партизана), који у одлуку да Војводина напусти терен пројектују и свој неартикулисани гнев стањем ствари који нема пресудне везе са фудбалом. Бата Кан-Кан продрмао је апатију и збуњеност настале након ВИП причешћа Томислава Николића. ФК Војводина је тако лако нашла оно за чим напредњаци безуспешно трагају. Чинило се то вече да Николић може да буде само мањи коалициони партнер Ратка Бутуровића ако би овај желео да узме „златни грал“. Оно што је Николић хтео штрајком глађу - да постане морални победник - Бутуровић је постигао повлачењем играча с терена, након консултација.

Није ово реприза Максимира већ његова пародија. Може ли симболика „дана када су Војвођани покрадени у Београду“ да учини више од свих вапаја „где су наши новци“? И зар Ненад Чанак није добио симбол вредан дивљења - паролу „Вратите нам Куп!“ У том купу су и новци и овлашћења, и полиција, малтене сублимирана аутономија. Куп је сад и етатистичко питање. Ни први човек АП Војводине Бојан Пајтић није пропустио шансу да пружи подршку оштећеном ФК Војводина. Шта је све политикантски у свим искреним и изнуђеним „аутономашким“ изјавама. Па то што се десило Војводини десило би се и Слободи из Ужица, и Борцу из Чачка, и Радничком из Крагујевца... Њих није лако „терати“ из Србије. Смешно је скандирати им „усташе“. Тешко је у њима видети „нове Словенце“. Ко би се за њихову правду борио, сем Млађана Динкића у контексту „регионалне политике“?

А шта да је уместо Војводине то вече играо Нови Пазар. И да је доживео поништен гол и несвиран пенал. Да су се његови играчи након „консултација“ повукли с терена, и да муфтија Зукорлић каже „вратите нам Куп“. Видите како одмах аутономаштво Ненада Чанка постаје симпатично и невино.